

[Ellinger.]

tilhørt Staten, og som nu blev købt tilbage, at Staten skal være meget varsom med at skille sig af med saadanne Grundarealer. Dette var Ræsonnementet. De fire Herrers Standpunkt var i Højskolens Favør, hvad der i og for sig naturligvis kun kunde glæde mig, der betragtede Spørgsmaalet udelukkende med Statskassens øjeblikkelige Tarv for Øje.

Se, dette, som jeg nu her har tilladt mig at aabenbare, det kendte, foruden de faa indviede, Hovedrevisoratet, men jeg tør vædde 100 mod 1 paa, at det end ikke har betroet det til det hemmelige Dossier. Og ganske naturligt, thi hvis det kom frem, saa vilde jo Folk da ganske naturligt begynde at ræsonnere og sige som saa: Ja, her paa dette Punkt, hvor man dog kunde sige, Direktøren havde en vis personlig Interesse, er det bevist, at denne ingen Rolle har spillet for ham, at han kun har haft Statskassens Tarv for Øje. Og man vilde have ræsonneret videre: Er det da saa ikke sandsynligt, at han ved hele det øvrige Byggeri, hvor han ingen saadan Interesse kunde have, ogsaa dér har haft Statskassens Tarv for Øje, og mon man saa ikke overfor Hovedrevisoratets Kritik skal stille sig ganske overordentlig skeptisk? Vilde det ikke være naturligt, om Folk havde ræsonneret som saa? Jeg har ikke før aabenbaret dette Forhold, fordi jeg ikke mener, at jeg i hele denne Sag behøver at forsvare mig selv. Man kan sige, det er en vis Storsnudethed, men naar jeg samvittighedsfuldt har gennemført dette store Foretagende og er mig bevist paa ethvert Punkt at have tænkt paa Statskassen — og Beviset er jo altsaa nu her —, har jeg ment, at saa havde jeg Lov til at være saa storsnudet.

Og nu spørger jeg: Hvad er der egentlig tilbage af Hovedrevisoratets stærkt opreklamerede Kritik? Det er bevist, at der ikke til det hele Byggeri er medgaaet mere, end der maatte, og at alt er bevilget. Ingeniørhonorarspørgsmaalet har Hovedrevisoratet maattet lade falde, ethvert Haab om, at det kan faa det lidt op igen, er udelukket. Kritikken over den Maade, paa hvilken vi har udbudt vore Licitationer, er blæst bort. Det, der var skjult i Mørket, er nu draget frem, og mere kan drages frem i Lyset. Hovedrevisoratet har i den ellefte Time vedgaaet, at det ikke paa noget Punkt — det er dets egne Ord — besidder teknisk Sagkundskab; det har heller ikke søgt den, og det har med Omhu undgaaet at faa Oplysninger hos os, hvad det vistnok nu for-

tryder. Og med Hensyn til Varetagelsen af Statens Interesser ved Opgang eller Nedgang i Priser paastaar jeg, at naar man gaar til Bunds i disse Spørgsmaal — men dertil, den Indrømmelse vil jeg for saa vidt gøre Hovedrevisoratet, dertil er Revisionsbilag ikke tilstrækkelige —, er det muligt, at der ved hændelige Fejl er paaført Statskassen et Tab, men dette Tab kan ikke paa nogen Maade naa op mod det Beløb, som Revisionen af Højskolens Byggeregnskab har kostet Staten.

Denne Sag skal jo en Gang have en Afgørelse. Det ligger lige for, at Landstinget efter det nu her oplyste, og fordi Lov er Lov, og Lov skal holdes, forlanger Hovedrevisoratets Kritik — ogsaa den for os utilgængelige Del — fremsendt til Landbrugsministeriet. Da vil denne Sag rimeligvis trække længe ud. Jeg maa imidlertid formode, at Hovedrevisoratet ikke nærer noget særligt Ønske om fortsat at beskæftige sig med Sagen, og jeg for mit Vedkommende tilstaar aabent, at da det nu er 15 Aar, siden jeg begyndte paa at have med Højskolens Udvidelse at gøre, er jeg ikke særlig slikken efter yderligere at skulle anvende et Aar eller to af dem, jeg endnu har tilbage at leve i, og hvis Antal denne Sag just ikke har bidraget til at forøge — ikke særlig slikken efter at anvende dem paa denne Maade. Jeg for mit Vedkommende er ikke paa nogen Maade blodtørstig, men jeg kan kun give Afkald paa Kravet om, at Retten skal gaa sin Gang, hvis Hovedrevisoratet og jeg kan blive enige om en fælles Udtalelse. Hvis dette accepteres, kommer jeg da en Gang til at se den paagældende Hovedrevisor. Mig bekendt har jeg aldrig nogen Sinde set ham.

Og saa bringer jeg da til Slutning den højtærede Formand en Tak, fordi han ved at stille det Forslag, der i Gaar blev vedtaget angaaende denne Sags Behandling, har givet mig Lejlighed til, inden Sagen gaar til Udvalg, at udtale mig, og dermed overgiver jeg trøstigt denne Sag til videre Behandling i Udvalget.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu sluttede sit Foredrag, brugte en Række skarpe Udtalelser. Jeg nævner eksempelvis Henvisningen til en Røverstat, blandt Udtalelserne om Hovedrevisoratet Ordene: tilsigtet Snedighed, Pjank og flere andre. Jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem paa en Række Punkter havde modereret sine Udtalelser noget, hvorved det ærede Medlems Forsvar efter mit Skøn ikke vilde være blevet mindre vægtigt.